

andet end et Par vældige Kæber. Hele Underansigtet og den forreste Del af hans lange Hals indtil det stærkt fremtrædende Adamsæble var sort af Skægstubbe, Næsen rød, den lave Pande bengul, Haaret af en Farve, som om der var strøet Aske over hans Hoved. Ved Bordets anden Længdeside sad Hansine med de to Børn og Abelone; desuden en gammel Mo'erlille med grøn Øjenskærm samt et Par Børn fra Gaden. Som Skik var blandt Byens Fattigfolk havde de sidste af sig selv indfundet sig til Maaltidet og følte sig ganske som hjemme der. Gutten laa inde i sin Seng. Han havde straks efter Bedstemoderens Bortgang lagt sig til Ro og var falden isøvn med sin Sukkergris i Haanden.

Alle bøjede Hovedet og foldede Hænderne, da Emanuel med høj Røst begyndte Bordbønnen:

„I Jesu Navn gaa vi til Bord,
At spise, drikke paa hans Ord.
Dig, Gud, til Ære, os til Gavn,
Saa faa vi Mad i Jesu Navn!“

Der blev i Begyndelsen spist i Tavshed. Man hørte kun Hornskeernes Skuren mod Lerfadene og den slubrende Lyd af de mange Munde. I Særdeleshed lod Søren Røgter høre livligt fra sig. Han holdt i sin venstre Haand et Stykke varmt Flæsk, som han hyppig dyppede ned i Saltkoppen og mellem hver Skefuld Suppe gav sig til at sutte paa.

„Er der ingen af jer, der idag har hørt noget nyt inde fra Rigsdagen?“ spurgte Emanuel, da den værste Sult var stillet. „Du, Søren? Du plejer jo van at være vel underrettet om Politikens Gang.“

„Aa ja, et og andet hører man jo immer,“ svarede Søren med sit uhyre Gab fuldt af Mad og løftede Øjenbrynene under et Forsøg paa at give sig et hemmelighedsfuldt Udseende. Han var Morbroder til en af Rigsdagsmændene og galdt i denne Egenskab for et Orakel i politiske Sager. „Jeg tænker, vi snart kommer til at age til Staden alle ihov.“

„Du mener en Opløsning af Tinget ... nye Valg, hva'? Skulde Regeringen virkelig ville forsøge det Middel endnu en Gang? Hvad skulde det egentlig hjælpe?“